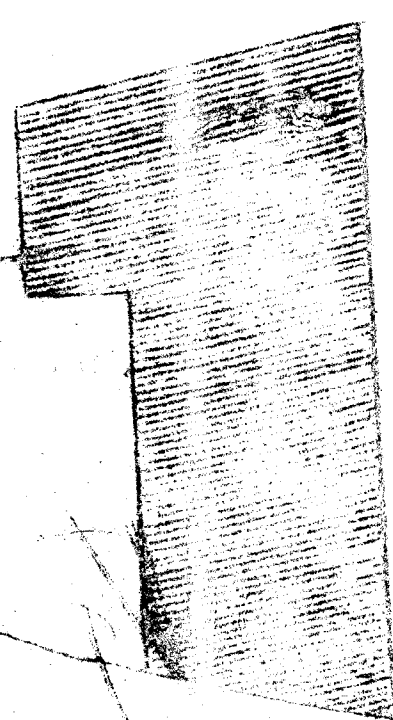

BUTLLETÍ D'INFORMACIÓ DE LA COMISSIÓ OBRERA DE BARCELONA DE L'EIXAMPLE

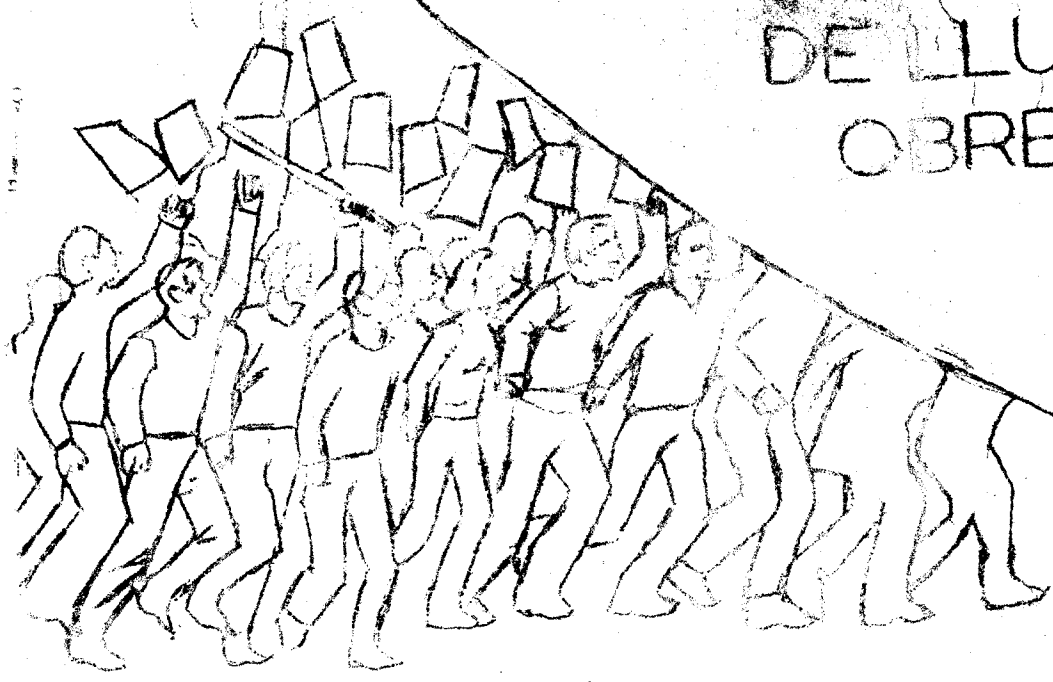
Nº 3 ANY I BARCELONA, ABRIL 1971

10 PEsSETE

MAIG

COMUNIDAD
DE LLUITA
OBRERA

EL 1er DE MAIG D'ENGUANY, FITA INTEGRADORA VERS LA LLIBERTAT I LA DEMOCRACIA

Diuen que de vegades els arbres no ens deixen veure el bosc. Cal veure les coses, d'unes, amb la deguda perspectiva per tal de que cada "arbre" el veiem amb tot el seu significat concret d'entre un mateix conjunt: la lluita de tot un poble per assolir la llibertat i la democràcia, dues parts d'una mateixa cosa.

Des de la massiva concentració el 3 de novembre de l'any passat per l'amnistia i contra la repressió, fins a les manifestacions populars contra el concell de guerra de Burgos al desembre, que posaràn de manifest la desintregació de la camarilla feixista detentadora del poder i del seu aparell repressiu veiem com és palesa l'existència d'un procés irrevocable i irreversible en el que d'una banda es posa en evidència que la dictadura és més débil que abans (llegint la premsa del país es veu com les propies discrepàncies creixem dia a dia), així com obstant la suspensió de l'article 18 del "Fuero de los Españoles" Franco i els seus, tant falangistes ultràs com tecnòcrates opusdeistes, ja no poden dicturar a aquest procés ni amb mides represives ni amb l'aparència aperturista d'alguns dels seus ministres.

LA PROPIA SITUACIÓ FORÇA LA MARXA ENDAVANT DELS ACONTEIXEMENTS

És cert (no hem d'oblidar-ho) que la repressió, en moments com els actuals, pot ser més irracional que mai com a conseqüència, precisament de que la dictadura n'és conscient de la seva debilitat i de la seva desintegració. No reprimeix com voldria fer-ho perquè de fet, no pot; la situació del país se l'hi escapa de les mans.

Cal que també nosaltres ens adonem d'aquest fet: la propia situació, força la marxa endavant dels aconteixements. De fet estem vivint moments crucials (el bosc de que parlem al començar). Dominar la situació, donar-li una alternativa viable sortida a trenta dos anys de dictadura i repressió feixistes. Això ens sembla avui possible, perquè s'aprecia que a la vegada tant el moviment obrer com l'universitari han adquirit una maduresa, alhora que nous sectors s'incorporen a la lluita. La vaga de metges a l'Hospital Clinic, la dels professors numeraris arreu d'Espanya en són dos exemples, sense oblidar els deu mil manifestants a Santa Coloma de Gramenet demanant clínica popular, i no ambulatori. Que la lluita rei vindicativa i per les llibertats, per l'amnistia i contra la repressió es posi de manifest a tots els sectors és una valuosa demostració d'aquella maduresa a que ens referíem abans.

L'ACTUAL MOMENT ES MOLT POSITIU

L'importància de les lluites obreres aquests darrers mesos, es xifra només a Catalunya en 72 empreses en conflicte, afectant a seixanta dos mil treballadors. Si tenim en compte la continuïtat d'aquestes lluites, que alhora mostren més agressivitat de classe, s'ens farà evident quàn positiu és l'actual moment al país. De fet, la lluita obrera ha donat un pas endavant fent seus uns plantejaments polítics que comporten un enfrontament directe amb la dictadura; plantejaments que tot el poble comparteix i necessita per al seu propi desenvolupament democràtic.

Una recent enquesta Gallup reconeix estadísticament que el passat pro-

cés de Burgos, ha desvallat en el poble la consciència de que cal fer qualsevol i no precisament deixant-ho en mans de la camarilla que ara té el poder a Espanya.

Per la seva banda, també les lluites dels estudiants i universitaris tenen un contingut més clarificat al costat de la classe obrera. Les seves manifestacions al carrer, aquests últims temps, es fan amb les apel·lacions dels propis obrers (en favor dels de Maquinista de Harry Walker, etc. i de les seves plataformes reivindicatives, contra els acomiadaments, contra la repressió dels seus dirigents i llur readmissió.)

De cara al Primer de Maig d'aquany podem dir, doncs, que s'ha produït un salt qualitatiu sense retrocés en relació amb anys passats. Des de la nostra perspectiva com treballadors del barri, veïem la necessitat d'una coordinació i d'una generalització de les lluites a tots els nivells per arribar a la vaga general. Poc abans i durant el procés de Burgos, el País Basc ens donà un exemple clar al respecte. No es tracta, creiem, de fixar etapes, sino de que la generalització de conflictes, d'aturats i vagues ens portin (inclús utilitzant amb intel·ligència les possibilitats legals i extra-legals) a la fita clau per a que les masses puguin pendre el control de la situació. Com exemples podríem parlar de les accions coordinades dels treballadors de serveis públics als autobusos suburbans de Barcelona ("corcanos"), les tretze empreses del tèxtil a Sabadell etc. etc.

FACTORS IMPORTANTS PER LA LLUITA

Tenim, d'altra banda, les pujades de preus fomentades desde el poder, veritable minva del poder adquisitiu dels salaris obrers. Si bé és cert que encara avui es dona la vergonyosa situació de dos milions de treballadors que viuen (?) amb el salari mínim de 136 pessetes diària, el fet és que aquest augment (!) recent serveix només per

pujar les quotes de la contribució social i, conseqüentment, dels beneficis del govern feixista. Lluitar contra la pujada de preus és, avui, una forma més de la lluita contra la dictadura.

El nostre barri, de característiques tan peculiars, té una crisi a tots els professionals que sense dubte, s'han adonat dels canvis produïts en els últims temps. Allò que anem a dir per "professions liberals" de sapareix i és substituït avui per professions assalariades. L'intel·lectual (no importa quins sigui els seus estudis, la seva carrera) ha de treballar a sot, dins d'una estructura econòmica que el condiciona, l'explota i el reprimeix culturalment. Donar-se compte d'això presuposa que aquests professionals (com ha passat de qualificar la Assemblea de Montserrat) en són conscients i, per tant, creiem que donat que, dins la nostra lluita tot hom ha té un lloc, els demanem que aportin tots els seus coneixements, tota la

seva experiència i la possin al ser veï de tot el poble.

Temim que enfrontar-nos amb, la repressió i les seves conseqüències, (acomiadaments, multes, detencions arbitràries, presó) lluitant per l'amnistia; una lluita no defensiva, sino ofensiva per tal d'assolir l'alternativa política que ens cal en aquests moments. Donem-nos compte que amb la repressió resultant de la suspensió de l'article 18, els botxins de la dictadura opusfranquista el que volen és fer el que no pogueren amb la farsa del procés de Burgos: espantar al poble i tornar-lo al silenci, tenir-lo, quiet. Però tots sabem, com diem a bans, que el procés en curs és irreversible, irrevocable.

LA JOVENTUT I EL POBLE :

UNA RESPONSABILITAT

Contem amb la joventut. L'esforç de la dictadura per despolititzar el poble i sotmetre'l, ha resultat inútil. És evident que després de trenta dos anys de repressió, de cultura dirigida, d'anul·lació de la veritat, tot substituint-la per mites falsos, la dictadura es dona compte que la joventut no està d'acord amb el present tal com l'hi pinten, tal com el veu. La versió oficial no l'hi ofereix cap sortida vàlida, temptadora... Els joves, avui, volen quelcom més que el que els hi donen

Què vol aquesta joventut? que vol el poble? Cada un de nosaltres ha de ser concient, molt, de la responsabilitat històrica d'aquests moments. Ens sentim obligats, per la nostra part, i en el nostre barri, a ajudar en la tasca de dur a terme un procés de sensibilització, de mobilització, d'organització en tot d'aquestes qüestions. Com deíem en un altre moment, tots podem participar en aquesta tasca. Estem oberts a tots i creiem que qui cregui, amb nosaltres, que obrir la normalitat democràtica al nostre país és la tasca d'avui, serà benvingut. Cal participar en aquesta lluita. Creiem que és la forma de barrar el pas a

una nova guerra civil que podrien provocar, no hi cap dubte, a aquests integristes i totalitaris, que es manifesten aquests dies amb la connivència del poder feixista (del que són agents provocadors); demostració palesa d'impotència, però per això mateix, tant o més perillosa per la seva irracionalitat.

SET PUNTS PER UN DEMÀ DEMOCRÀTIC

En aquests sentit, creiem que la perspectiva de lluita dels moments presents marca una fita integradora vers la llibertat i la democràcia entre la classe obrera i totes les forces democràtiques i populars, tots els sectors concients. Aquest Primer de Maig ha de significar una afluença de tots envers un objectiu comú. En la nostra pròpia perspectiva creiem que els set punts programàtics de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya ens marquen aquest objectiu amb el qual tothom pot passar-se d'acord:

1.- Llibertats democràtiques: Llibertat de consciència, llibertat d'expressió, llibertat de premsa, llibertat d'associació, llibertat de reunió, llibertat de manifestació, sufragi universal, i garanties individuals.

2.- Amnistia general, que haurà d'afectar les responsabilitats polítiques fins el moment de la promulgació de l'amnistia.

3.- Llibertat sindical, la qual cosa significa el dret dels treballadors a organitzar-se lliurement, amb independència dels patrons, del govern i dels partits polítics

4.- Dret de vaga

5.- Adopció de mesures immediates per tal de millorar la situació de les masses treballadores i per resoldre els problemes més urgents que el país té plantejats en els aspectes social i econòmic: empenyament, política de salaris, sis

temes de treball, col·legiació professional, assistència social, sanitària i de previsió.

6.- Restabliment de l'Estatut autònom de Catalunya de l'any 1932 com a base de partida perquè el poble català pugui decidir lliurement el seu futur, reivindicant també el dret que a l'autodeterminació tenen la resta dels pobles de l'Estat espanyol.

7.- Convocatoria d'unes Corts Constituentcs elegides per sufragi universal, les quals, dins del marc de les llibertats, drets i garanties esmentades em els apartats anteriors.

teriors, configuraran per el futur les institucions polítiques del'Estat espanyol, posant fi al període provisional.

EN TORN AL PRIMER DE MAIG

Participar em les crides de Comissions Obreres o de les Comissions de Barri és, per a tots, aportar el nostre esforç personal i col·lectiu a la tasca esmentada. Les nostres accions entorn al Primer de Maig d'emgunay, junt amb la classe obrera, de la que formem part integrant, tenen aquest significat polític: un altre pas important cap a la democràcia, per la llibertat.

CRIDA DE LES COMISSIONS OBRERES

Reproduim textualment la crida de las Comissions Obreres de Barcelona per un Primer de Maig, de lluita per la llibertat.

"LAS COMISIONES OBRERAS DE BARCELONA LLAMAMOS A TODOS LOS TRABAJADORES, A TODO EL PUEBLO DE BARCELONA, A HACER DE ESTE 1º DE MAYO UNAS JORNADAS DE LUCHA PARA CONQUISTAR NUESTRAS REIVINDICACIONES, PARA CONQUISTAR LA LIBERTAD!"

Después de la gran victoria popular contra la dictadura en el proceso de Burgos, es necesario que este 1º de MAYO se caracterice por la acción masiva de los obreros en las empresas (con HUELGAS, PAROS, BOICOTS todo tipo de acciones acordadas en amplias ASAMBLEAS) y de todo el pueblo en la calle con grandes manifestaciones ciudadanas. Este 1º de MAYO ha de ser diferente a los anteriores. La situación es distinta, MUCHO MAS FAVORABLE, si sabemos luchar con audacia, con espíritu de ofensiva. Los obreros, las COMISIONES OBRERAS; hemos comprobado que si actuamos unidos, si nos ligamos a estudiantes, a profesionales e intelectuales, a toda la población que lucha contra la explotación y por la libertad, somos más fuertes que la dictadura.

Em este 1º de MAYO figura em primer lugar la lucha por mejoras salariales. Los constantes aumentos de precios de todo lo necesario exige un inmediato aumento general de salarios.

NO AL AUMENTO DE PRECIOS! NO A LAS 136 PTAS! SALARIO MINIMO DE 400PTAS!

Em lugar preferente está el combate contra la represión. Acorralada por la lucha obrera y popular, la dictadura intenta golpear a las organizaciones obreras, interviene em las fábricas y em la Universidad, de-

tieno a algunos de nuestros mejores dirigentes, como JOSE SALGADO y PEDRO LEON, para los que el fiscal pide 6 y 8 años de prisión. LLAMAMOS a organizar la SOLIDARIDAD combativa con la valiente lucha de los 70 presos políticos de la carcel "Modelo" de Barcelona que, después de una SEMANA de huelga de hambre, continúan en CELDAS DE CASTIGO. EXIJAMOS EL LEVANTAMIENTO DE LA SUSPENSIÓN DEL ARTICULO 18.

BASTA DE REPRESION!!

LIBERTAD DE TODOS LOS DETENIDOS!!

AMNISTIA!!!!

La dictadura y su sindicato vertical, la C.N.S., han impuesto su nueva "Ley Sindical" CONTRA LA VOLUNTAD DE LOS TRABAJADORES. Pero no es suficiente la denuncia, HAY QUE LUCHAR CONTRA LA CNS DESDE FUERA, Y DESDE DENTRO!, hemos de prepararnos para ocupar en las próximas elecciones sindicales el mayor número de puestos posibles en la empresa y en el "sindicato", eligiendo en cada lugar de trabajo a los compañeros más combativos, a los que en las últimas luchas han dado la cara, actuando como verdaderos dirigentes. Así potenciaremos las COMISIONES OBRERAS, crearemos nuevas COMISIONES donde no existan, avanzaremos en la conquista de un SINDICATO DE CLASE, UNITARIO, INDEPENDIENTE Y DEMOCRATICO.

En este 1º de MAYO están pendientes de las últimas luchas reivindicaciones particulares de CADA EMPRESA, RAMO, BARRIO. Liguémoslas con las reivindicaciones generales y, como dice la declaración de la COMISION OBRERA NACIONAL DE CATALUÑA, luchemos como lo han hecho en lo que va de año en Catalunya más de 50.000 trabajadores de más de 70 empresas, entre ellas las principales empresas y ramos de Barcelona.

COMPANEROS del METAL, CONSTRUCCION, TEXTIL, TRANSPORTES, BANCA, GRAFICAS, SEGUROS, QUIMICAS, ... médicos y personal sanitario, maestros y profesores, estudiantes, PUEBLO DE BARCELONA, las COMISIONES OBRERAS, os llamamos a participar activamente en el combate, a organizarlo ampliamente desde ahora en todas partes, con ASAMBLEAS, con reuniones, en las que se discuta y se tomen acuerdos, con todo tipo de acciones.

Y EL PROXIMO 30 DE ABRIL: PAROS DESDE 1 HORA A TODA LA JORNADA.
CONCENTREMOS TODOS EN LA PLAZA CATALUÑA PARA MANIFESTAR NUESTRAS
EXIGENCIAS DE LUCHA!, A LAS 8 DE LA TARDE.

VIVA EL 1º DE MAYO!! VIVA LA CLASE OBRERA!! UNIDOS VENCEREMOS!!

6 de abril de 1.971

COMISIONES OBRERAS

Coordinadora local de Barcelona

LA LLUITA PER L'AMNISTIA, PAS NECESSARI PER ARRIBAR A LA DEMOCRÀCIA

Què veiem avui dins l'Estat espanyol? Tota una sèrie de contradiccions. Ens fixarem, però, en una de molt evident. Mentre certes Lleis del govern donem una apariència de llibertat, els reglaments d'aplicació limiten inclús la propia apariència. Estem vivint de fet, dins una suspensió de l'article 18 del dit "Fuero de los españoles" que permet la detenció arbitrària de qualsevol persona que manifesti opinions contràries a les oficials. Es produeix a la vegada, un enduriment "legalista" de les propies lleis franquistes.

Així el projecte de modificació de la "Ley de Orden Público", que augmenta no sols les multes sino també la competència a discrecionalitat de les decisions governatives, deixant al marge l'intervenció dels tribunals ordinaris.

Què ens demostra això? Aquest enduriment sota l'apariència no és més que una resposta indirecta —la directa avui, donada la feblesa de fet del govern, es impossible— a la lluita de les masses obreres, a la dels estudiants; a la oposició cada vegada més clara d'amplis nuclis d'intel·lectuals, de sectors professionals, de les capes populars, de molts catòlics i de totes aquelles personalitats (fins i tot de la burgesia) que veuen que el règim franquista no té cap sortida, això no obstant les seves paraules — que no fets — d'obertura vers Europa i les formes democràtiques de convivència.

Sembla com si la CIA i els consellers al servei de l'imperialisme yanqui, al que està venut el govern franquista; aprofitessin les experiències a d'altres països, com ara a Grècia, per aplicar-les al estat espanyol. Es a dir: sota una apariència "lliberal", una repressió cada cop més dura, més hàbil disfressada sota "lleis" i reglaments de ben clares característiques feixistes.

Contra aquest estat de coses s'imposa la necessitat de lluitar sense descans en una tasca que a tots ens pertoca: la lluita per l'amnistia i contra la repressió com a fonament per assolir la llibertat.

L'amnistia —demandada públicament per el "Congreso de la Abogacía de León" l'any passat— és, avui, el medi perquè tant els dirigents obrers empresonats, com els detinguts per motius polítics; com els exiliats, puguin reprendre la lluita al costat del poble, de les masses treballadores per obrir el pas definitiu cap a les llibertats democràtiques necessàries perquè Espanya tingui el lloc que li correspon, alliberada de l'imperialisme i en disposició de seguir endavant cap un demà de democràcia política i econòmica.

La lluita contra la repressió i per l'amnistia és, en el Primer de Maig d'emgany, un motiu de mobilització sentit per tot el poble. Es el punt de confluència de tots, siguin quines siguin les seves idees sobre el futur d'Espanya, sempre en una perspectiva de democràcia i de llibertat.

La lluita de les masses i d'amplis sectors populars més tindrà sentit si fa seva, l'alternativa que co

mença per una amnistia general política.

Donem a conèixer als nostres companys el significat que té avui, davant el primer de Maig, la lluita per l'amnistia i contra la repressió.

Aquesta es la tasca de tots: la nostra llibertat comença amb l'amnistia, tot fent retrocedir la repressió.

G. Tamarit

SOBRE LA CARESTIA DE LA VIDA

El problema de la carestia de la vida, dels augments vertiginosos em els preus, és un problema immers dins d'una problemàtica més general d'una política dirigida per grups econòmics dominants, que detenen també, és clar, el poder polític. Aquests grups dominants no posaran mai en pràctica una política econòmica que afavoreixi les classes populars, car si així ho fessin, posaríem en greu perill els seus privilegis adquirits a esquarter de la classe treballadora i a costa de bolcar el país a una situació econòmica de difícil sortida.

La trajectòria econòmica d'Espanya, està decaent i bocant últimament, a una inflació brutal, mai controlada realment i amb un desequilibri de sous i preus, que són l'única manera, de preservar els privilegis de la burgesia en el poder. Aquesta trajectòria es caracteritza també, per una polarització en dos camps ben definits: Els monopolis em el poder, recolzats em un gran aparell represiu i per altra banda las classes populars. Una mostra prou clara la tenim em el fet que petits comerços, tallers etc. estan soffrint també las conseqüències d'una malversació dels recursos nacionals, d'incapacitat manifesta, d'economia de monopolis, etc. i per més que augmentin els preus, ells continuen queixant-se d'uns curs marges de beneficis, sense tenir em compte els impostos cada cop, aquests sí, més abundants i costosos.

Darrerament els augments dels preus han sigut en alguns casos, de l'ordre del 20 i del 30%, i generalment d'un 10 i d'un 15% em quasi tots els productes. Aquests augments, que ja vam començar a produir-se d'una manera inquietant cap a l'estiu de l'any passat, no s'han aturat i ho han abarcat tot, des de serveis més elementals, (com l'aigua, la llum, els transports, la gasolina, i principalment, els aliments, etc.) fins els que es pot considerar, de forma prou relativa, mes superflus, (com els espectacles, el telèfon, el correu, etc.).

El procés sempre és el mateix. Es comença em l'alça em els preus d'algunes coses, generalment cap a l'estiu, quan la reacció de la gent es molt més fluixa degut a las vacances, a la dispersió, etc. etc. A continuació i com una cadena imparable, es van augmentant totes las coses, amb l'excusa que em el

procés de fabricació s'empleen productes que també han pujat, i ai
xí fins que es produeix una puja general del nivell de vida, els
augment de sou han quedat totalment absorbits, i es separen, enca
ra més, les classes monopolitzadores de l'economia i del poder, de
les classes populars.

Aquesta diferència però, no serà mai superada,
ni tan sols escurçada, mentre el poder sigui en mans d'aquells que
basen la seva riquesa precisament en aquesta desigualtat econòmica.

No hi haurà mai suficients augment de sou, que
puguin cobrir l'irrefremable augment dels preus, mentre la situació
política i econòmica no canviï.

Per aconseguir, doncs, aquest canvi, marxem
tots units aquets Primer de Maig, contra la carestia de la vida,
per una política econòmica veritablement popular, per la democrà
cia i per la Llibertat.

R. Colom

CAL APROFITAR LES ELECCIONS SINDICALS

Del calendari laboral d'enguany cal retenir,
com a data molt important, la segona quinzena de maig dins la qual
s'iniciaran les eleccions sindicals amb un 50% dels càrrecs.

Data molt significativa per la transcendència
que té, per als treballadors, l'actuació posterior dels seus re-
presentats oficials. L'experiència d'anteriors eleccions ens ha de
mostrar: d'una banda la conducta d'uns enllaços i jurats d'empre-
sa veritablement representatius, honrats i lluitadors, i, d'altra
banda, en oposició, les desastroses conseqüències, per als treba-
lladors, l'ocupació dels càrrecs per elements falangüistes o simple-
ment oportunistes, aprofitant-se de les abstencions lamentables de
gudes a la incomprensió de les possibilitats efectives, que un cà-
rrec representatiu pot tenir.

És ara, precisament, acabada d'aprovar la mal
anomenada "Nueva Ley Sindical", quan és més necessària, per la
classe obrera, una veritable organització, forta i unitària, per
afrontar les maniobres de la C.N.S. i que sàpiga imposar les se-
ves condicions.

Per a lograr-lo, la classe obrera no té que
memysprear cap mitja, sigui legal o extra-legal.

En les actuals circumstàncies; quan s'aprova un sou mínim, vergonyós, de 136 pessetes del tot insuficient per a cubrir les necessitats més elementals; quan es pretén donar com a novetat una llei sindical més clasista i inoperant que les anteriors; quan, en definitiva, s'està desenvolupant el període més fecund dels últims trenta anys, en expedients de crisis, lock outs o acomiadaments massius aprovats per la magistratura del Treball, és quan no volem actituds abstencionistes i còmodes, de l'estructe que amaga el cap sota l'ala, sinó una lluita oberta i de front, dins el sindicat mateix, desenmascarant als jerarques verticalistes i imposant els veritables representants dels treballadors, amb el recolzament unànim de la immensa majoria.

És la lluita victoriosa de la classe obrera per les seves reivindicacions més elementals, juntament amb la solidaritat de les restants capes populars, el que possibilitarà la conquesta de la llibertat i de la democràcia per a tots.

Rosa C.

